

Knjiga proroka Daniela – broj sto osamnaest

Proročansko upozorenje Jeruzalemu: simbolički prikaz događaja posljednjega vremena

Jeff Pippenger

2024-03-05

Sedam godina upozorenja od 63. do 70. godine, koje je objavio čovjek što je išao „gore-dolje ulicama Jeruzalema, navješćujući nevolje koje će doći na grad”, bilo je predoznačeno upozorenjem danim Jeruzalemu tijekom tri i pol godine, najprije u Kristovoj službi, a zatim tijekom tri i pol godine u službi učenika. Prethodni članci već su utvrdili da je uništenje Jeruzalema moglo biti izvršeno na križu, ili kasnije pri kamenovanju Stjepana, ali je Božja dugotrpnost odgodila Njegov sud nad gradom i narodom.

„A na koga god padne, satrt će ga u prah.” Narod koji je odbacio Krista uskoro je trebao vidjeti kako mu grad i narod bivaju uništeni. Njihova će slava biti slomljena i raspršena kao prah pred vjetrom. A što je to uništilo Židove? Bio je to kamen koji bi im, da su na njemu gradili, bio sigurnost. Bila je to dobrota Božja prezrena, pravednost odbačena, milost omalovažena. Ljudi su se postavili u protivljenje Bogu, i sve ono što bi im bilo spasenje pretvorilo se u njihovu propast. Sve što je Bog odredio za život, oni su našli da im je na smrt. U židovskom raspeću Krista bilo je sadržano uništenje Jeruzalema. Krv prolivena na Kalvariji bila je težina koja ih je potopila u propast za ovaj svijet i za svijet koji dolazi. Tako će biti i u veliki posljednji dan, kada sud padne na one koji odbacuju Božju milost. Krist, njihov kamen spoticanja, tada će im se pokazati kao osvetnička gora. Slava Njegova lica, koja je pravednima život, zlima će biti oganj koji proždire. Zbog odbačene ljubavi, prezrene milosti, grešnik će biti uništen.

„Mnogim prikazima i ponovljenim upozorenjima Isus je pokazao kakav će biti ishod za Židove zbog odbacivanja Sina Božjega. Ovim se riječima obraćao svima u svakom naraštaju koji ga odbijaju primiti kao svojega Otkupitelja. Svako upozorenje vrijedi za njih. Oskvrnjeni hram, neposlušni sin, lažni vinogradari, prezirni graditelji — imaju svoj pandan u iskustvu svakoga grešnika. Ako se ne pokaje, sudbina koju su oni predoznačivali bit će njegova.” The Desire of Ages, 600.

Sedmogodišnje razdoblje tijekom kojega je taj čovjek svjedočio Jeruzalemu bilo je pri prvoj opsadi podijeljeno na dva jednaka razdoblja od tisuću dvjesto i šezdeset dana. Tih sedam godina predstavljalo je razorenje Jeruzalema, a sedam godina službe Krista i učenika predstavljalo je početak razorenja Jeruzalema, i Isus uvijek prikazuje svršetak pomoću početka. Tih sedam godina bilo je također predoznačeno „sedam vremena” protiv sjevernoga kraljevstva, koje je bilo podijeljeno na dva jednaka razdoblja od tisuću dvjesto i šezdeset godina.

Kada Moderna rimska vlast ponovi povijest poganskoga i papinskoga Rima koji gazi doslovni i duhovni Jeruzalem, i kada Moderna rimska vlast ponovi dvije povijesti dvaju razdoblja upozorenja koja je dao čovjek od godine 63. do godine 70., i kada moderna rimska vlast ponovi povijest predstavljenu dvama razdobljima kada su Krist i učenici tri i pol godine ulazili u Jeruzalem i

izlazili iz njega, očitovat će se dva različita razdoblja premda u posljednjim danima „vremena više nema.”

Posljednje od ta dva razdoblja jest simboličnih četrdeset i dva mjeseca tijekom kojih Moderna Rim ostvaruje svoj konačni progon vjernih, nakon što njezina smrtonosna rana bude izliječena pri uskoro dolazećem zakonu o nedjelji. Tih simboličnih četrdeset i dva mjeseca drugo je od dvaju razdoblja i predstavlja razdoblje izvršne osude Moderne Rima. Tom razdoblju prethodi istražni sud nad živima u laodicejskom adventizmu.

Čovjek koji je iznio upozorenje doslovnom Jeruzalemu umro je tijekom Titove opsade. Nije umro pri razorenju, nego tijekom opsade koja je prethodila razorenju, jer u razorenju Jeruzalema nije poginuo nijedan kršćanin.

„Sedam je godina jedan čovjek neprestano prolazio ulicama Jeruzalema gore-dolje, objavljujući nevolje koje su imale doći na grad. Danju i noću pjevao je divlju tužaljku: ‘Glas s istoka! glas sa zapada! glas od četiri vjetra! glas protiv Jeruzalema i protiv hrama! glas protiv zaručnika i zaručnica! glas protiv svega naroda!’ — Isto. To neobično biće bilo je zatočeno i bičevano, ali s njegovih usana nije izmakla nijedna pritužba. Na uvrede i zlostavljanje odgovarao je samo: ‘Jao, jao Jeruzalemu!’ ‘jao, jao njegovim stanovnicima!’ Njegov opominjući poklik nije prestajao sve dok nije bio ubijen u opsadi koju je prorekao.” The Great Controversy, 29, 30.

Čovjek je umro u opsadi, ali ne pri konačnom uništenju, a konačno uništenje predstavlja svršetak vremena milosti i sedam posljednjih zala. Prema tome, čovjek je simbol poruke da se pri prvoj opsadi napusti Jeruzalem. Tada su kršćani pobjegli, a u prve tri i pol godine čovjek je bio simbol skupine koja ne umire u Jeruzalemu, dok je u druge tri i pol godine simbol posljednjih kršćana koji umiru prije svršetka vremena milosti. U prvom razdoblju on označava sto četrdeset i četiri tisuće, a u drugom razdoblju od tri i pol godine predstavlja veliko mnoštvo koje umire tijekom drugoga razdoblja.

Povjesničar je zabilježio poruku toga čovjeka, a bila je predstavljena sa šest glasova. Kad je naposljetku bio utamničen, njegova sedma i posljednja poruka bila je: „jao, jao“ Jeruzalemu i njegovim stanovnicima. Prvi zabilježeni „glas“ bio je „glas s istoka“, a njegova posljednja poruka bila je „jao“. Prvi element njegove poruke i posljednji element njegove poruke bili su biblijski simbol koji predstavlja islam, jer islam su djeca „istoka“ u Bibliji, a predstavljeni su „istočnim vjetrom“. Udvajanje riječi „jao“ u njegovoj završnoj poruci odražava kraj Modernoga Babilona, kada kraljevi zemaljski tri puta uzvikuju: „Jao, jao, grade veliki.“ Grčka riječ prevedena kao „jao“ u ta tri retka u osamnaestom poglavlju Otkrivenja prevedena je kao „jao“ u osmom poglavlju, trinaestom retku.

I pogledah i začuh jednoga anđela kako leti posred neba govoreći jakim glasom: Jao, jao, jao stanovnicima zemlje zbog ostalih glasova trublje trojice anđela koji još imaju zatrubiti! Otkrivenje 8,13.

Čovjekov proglas: „jao, jao“ predstavlja trostruku primjenu triju jao, jer elementi prvoga Jao, sjedinjeni s elementima drugoga Jao „redak na redak“, prepoznaju elemente trećega Jao, baš kao

što tri izraza „jao, jao“ od kraljeva zemaljskih u osamnaestom poglavlju predstavljaju treće Jao, kako je utvrđeno prvim i drugim Jao. Početak i završetak čovjekove poruke predočavao je poruku islama trećega Jao.

Prvi izraz njegove poruke bio je glas s „istoka“, a „istok“ je simbol islama, ali je također i oznaka anđela pečaćenja koji izlazi na istoku.

I nakon toga vidjeh četiri anđela gdje stoje na četiri kraja zemlje, držeći četiri vjetra zemaljska, da vjetar ne puše ni na zemlju, ni na more, ni na ikakvo drvo. I vidjeh drugoga anđela gdje uzlazi od istoka, imajući pečat Boga živoga; i povika glasom velikim četvorici anđela, kojima bijaše dano da naude zemlji i moru, govoreći: Ne naudite ni zemlji, ni moru, ni drveću, dok ne zapečatimo sluge Boga našega na njihovim čelima. I čuh broj zapečaćenih: i bijaše zapečaćeno sto četrdeset i četiri tisuće iz svih plemena sinova Izraelovih. Otkrivenje 7:1–4.

U izvještaju o Iliji na gori Karmelu, kada je pogledao prema moru i ugledao oblak, gledao je prema zapadu, jer se gora Karmel nalazi u blizini Sredozemnog mora.

I dogodi se sedmi put da reče: Evo, iz mora se podiže malen oblak, kao čovjekova ruka. A on reče: Idi gore, reci Ahabu: Upreži svoja kola i siđi, da te ne zaustavi kiša. 1. Kraljevima 18,44.

Ilija bi bio okrenut prema zapadu, u smjeru Sredozemnog mora. U dvanaestom poglavlju Evanđelja po Luki Krist govori o svojoj poruci kao o poruci razdvajanja.

Mislite li da sam došao dati mir na zemlju? Kažem vam: Nipošto, nego razdjeljenje. Jer će odsad u jednoj kući njih pet biti razdijeljeno: troje protiv dvoje i dvoje protiv troje. Otac će biti razdijeljen protiv sina, i sin protiv oca; majka protiv kćeri, i kći protiv majke; svekrva protiv svoje snahe, i snaha protiv svoje svekrve. A govoraše i narodu: Kad vidite oblak gdje se podiže sa zapada, odmah kažete: Dolazi pljusak; i tako biva. I kad vidite da puše južni vjetar, kažete: Bit će vrućina; i bude tako. Licemjeri! Lice neba i zemlje znate rasuđivati, pa kako to da ne rasuđujete ovo vrijeme? Luka 12,51–56.

Poruka glasnika Jeruzalemu nosi potpis Alfe i Omega, jer početak i svršetak prepoznaje islam trećeg Jao, a glasom „istoka“ istodobno prepoznaje poruku islama kao poruku pečaćenja. „Drugi glas“ sa „zapada“ prepoznaje kasnu kišu, koja je posljednja kiša, a svi se proroci obraćaju posljednjim danima. Poruka „zapada“ simbol je poruke kasne kiše, koja proizvodi dvije vrste štovatelja. Jedna vrsta ne može prepoznati poruku kasne kiše jer „ne raspoznaju ovo vrijeme.“

Sljedeći element glasnikove poruke jest glas „četiriju vjetrova“, koji je ujedno i poruka pečaćenja i poruka srditoga konja islama, kako je prikazan trećim Jao. Sljedeći je element usmjeren protiv Jeruzalema i hrama, te tako prepoznaje poruku svih proroka, koja razotkriva skupinu ljudi koji bivaju zaobiđeni, jer su svoj zahtjev na spasenje utemeljili ne u Kristu, nego u hramu i svojem naslijeđu kao Božjeg izabranog naroda. To su oni koji su kroz cijelu svetu povijest prikazani kako objavljuju: „Hram Gospodnji, hram Gospodnji, to smo mi.“ Poruka protiv Jeruzalema i hrama jest laodicejska poruka.

„Nema potrebe čuditi se što Crkva nije oživljena silom Duha Svetoga. Muškarci i žene odbacuju pouku koju je Krist dao. Gnjev i lakomost odnose pobjedu. Hram duše pun je

bezbožnosti. Nema mjesta za Krista. Ljudi slijede svoje vlastite izopačene putove. Ne žele poslušati riječi Spasitelja. Uzimaju se u svoje ruke, odbacujući ukore i opomene, sve dok se svijećnjak ne ukloni sa svojega mjesta i duhovno razlučivanje ne bude pomučeno ljudskim zamislima. Premda oskudijevaju u službi, opravdavaju sami sebe govoreći: 'Hram Gospodnji, Hram Gospodnji, to smo mi.' Odbacuju Božji zakon kako bi slijedili svjetlo vlastite mašte." Review and Herald, 8. travnja 1902.

Glasnik je zatim podigao glas svoje poruke upozorenja protiv zaručnika i zaručnica, kao simbol metodologije „redak po redak“, jer će proročka linija posljednjih dana biti upravo onakva kakva je bila proročka linija u Noinim danima, kada su se ženili i udavali upravo u vrijeme kad je potop uništenja bio na samom rubu da preplavi njihove svjetovne težnje i planove.

„Biblija objavljuje da će u posljednjim danima ljudi biti zaokupljeni svjetovnim poslovima, užicima i stjecanjem novca. Bit će slijepi za vječne stvarnosti. Krist kaže: 'Kao što bijaše u dane Noine, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega. Jer kao što su u dane prije potopa jeli i pili, ženili se i udavale, sve do dana kad Noa uđe u korablju, i nisu shvatili dok ne dođe potop i sve ih odnese, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega.' Matej 24,37–39.”

„Tako je i danas. Ljudi jure dalje u potrazi za dobitkom i sebičnim ugađanjem, kao da nema Boga, ni neba, ni budućeg života. U Noino doba upozorenje o potopu bilo je poslano da prenerazi ljude u njihovoj zloći i pozove ih na pokajanje. Tako je i poruka o skorom Kristovu dolasku namijenjena da probudi ljude iz njihove zaokupljenosti svjetovnim stvarima. Namijenjena je da ih probudi za svijest o vječnim stvarnostima, kako bi poslušali poziv na Gospodnji stol.

„Evandeoski poziv treba biti upućen svemu svijetu — 'svakom narodu, i plemenu, i jeziku, i puku.' Otkrivenje 14,6. Posljednja poruka upozorenja i milosti treba obasjati svu zemlju svojom slavom. Ona treba doprijeti do svih slojeva ljudi, bogatih i siromašnih, visokih i niskih. 'Izađite na putove i među ograde', kaže Krist, 'i prisilite ih da uđu, da se napuni kuća Moja.'” Kristove usporedbe, 228.

Posljednji element upozorenja naglašen je u prethodnom odlomku. Poruka prikazana kao glas protiv „svemu narodu“ jest vječno evanđelje, koje utvrđuje nužnost da se ispune zahtjevi evanđelja kako bi se bilo spašeno. Prvi zahtjev vječnoga evanđelja jest bojati se Boga, a taj se strah temelji na stvarnosti da su naši grijesi stavili Krista, Sina živoga Boga, na križ.

Svaki element glasnika Jeruzalemu tijekom njegovih sedam godina službe predstavljao je vječno evanđelje, koje je bilo isto ono evanđelje koje je bilo izneseno tijekom sedam godina u kojima je Krist potvrdio Savez s mnogima od godine 27. do godine 34. To je također vječno evanđelje koje se proglašava u posljednja dva razdoblja posljednjih dana, i ono je svojstveno poruci kasne kiše, budući da je to poruka islama trećeg Jaoa. Ono označava pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, razdvajanje pšenice i kukolja, laodicejsko stanje kukolja te trostruku primjenu proročanstva kao simbola metodologije kasne kiše, koja je „red na red”.

Poruka o sedam godina u toj je povijesti proročki smještena unutar „dana osvete”, koji su bili dio samoga prvog spomena Kristove poruke i djela, a Njegova poruka i djelo trebaju se ponoviti u

posljednjim danima po sto četrdeset i četiri tisuće. Oni će tada svoju poruku prepoznati unutar proročkoga okvira „dana Božje osvete”. U Njegovoj su Riječi prikazana dva biblijska tipa Božje „osvete”: Njegova osveta nad Njegovim narodom, kao i Njegova osveta nad Njegovim neprijateljima.

„Sedam vremena“ iz Levitske dvadeset i šeste glave prikazuje Božju osvetu nad Njegovim pobunjenim narodom, a ta osveta uključuje doslovno i duhovno gaženje Svetišta i vojske. Unutar simbolike gaženja Svetišta i vojske također je prikazana simbolika Božje osvete nad Njegovim neprijateljima. U posljednjim danima Božja osveta protiv Njegova naroda prikazana je kao izbljuvavanje laodicejskog adventizma pri uskoro nadolazećem nedjeljnom zakonu. Na tom waymarku započinje i Njegova osveta nad suvremenim Babilonom.

Istražni sud nad živima nad laodicejskim adventizmom, nakon kojega slijedi izvršni sud nad bludnicom Tirom i zvijeri koju ona jaše i nad kojom kraljuje, proročka je povijest posljednjih dana, u kojoj se ispunjava učinak svakoga viđenja. Svako se viđenje treba primijeniti na ta dva proročka razdoblja, jer je metodologija kasne kiše primjena proročke crte na proročku crtu. Na početku tih dviju povijesti Isus je prepoznao „znak” koji dokazuje da su oni koji tada žive u posljednjem naraštaju povijesti Zemlje.

Prvo je razdoblje započelo kada je 11. rujna 2001. započelo pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće. Unutar toga waymarka postavljen je „znak” koji je Krist prepoznao u Luki 21.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Sada, braćo, Bog želi da zauzmemo svoje mjesto uz čovjeka koji nosi svjetiljku; želimo zauzeti svoje mjesto ondje gdje je svjetlo i gdje je Bog dao trubi jasan glas. Želimo dati trubi jasan glas. Bili smo u nedoumici i bili smo u sumnji, a crkve su spremne umrijeti. Ali sada ovdje čitamo: ‘I nakon toga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, imajući veliku vlast; i zemlja se rasvijetli od njegove slave. I povika silno jakim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki i postade prebivalište đavola i tamnica svakomu nečistomu duhu i krletka svakoj nečistoj i mrzostnoj ptici’ [Otkrivenje 18:1, 2].”

„Pa kako ćemo sada išta znati o toj poruci ako nismo u položaju prepoznati išta od svjetla neba kada nam dođe? A jednako ćemo tako prihvatiti i najtamniju obmanu kada nam dođe od nekoga tko se slaže s nama, premda nemamo ni trunke dokaza da ih je poslao Duh Božji. Krist je rekao: ‘Ja dođoh u ime Oca svojega, i ne primajte me’ [vidi Ivan 5,43]. Dakle, upravo je to djelo koje se ovdje odvija još od sastanka u Minneapolisu. Budući da Bog šalje poruku u svoje ime koja se ne slaže s vašim zamislama, zato [zaključujete] da ona ne može biti poruka od Boga.” Sermons and Talks, sv. 1, 142.